

[Wamberg.]

øvrigt uden immunitetsophævelse kunne foregå i landsskatteretten, men så kunne sagen imod ham selvfølgelig ikke anvendes som politisk våben.

Tankevækkende er det også, at sigtelserne for bedrageri og åger, der i allerhøjeste grad havde været brugt til at piske stemningen op også blandt dette tings medlemmer, først blev frafaldet, efter at folketinget havde ophævet hr. Glistrups immunitet den 12. juni 1974.

Mange af dette tings medlemmer har i tide og utide ganske rigtigt hævdet: ved at stemme ja til ophævelsen af hr. Glistrups immunitet dømmer vi ham ikke. Men de samme medlemmer generer sig ikke for groft at udnytte denne sag politisk, ikke alene over for hr. Glistrup, men også over for resten af fremskridtspartiets medlemmer af dette ting og dermed over for de vælgere, der har stemt på os. Vi er pariaer, mindre værdige og uegnede som samarbejdspartnere for en regering, så længe sagen imod hr. Glistrup verserer. Og vi fandtes ikke værdige til at regnes lige med tingets øvrige medlemmer, da der skulle tælles sammen, hvor mange der ville støtte hr. Poul Hartling den 11. februar. Kun ved at undlade at medregne vore 24 mandater lykkedes det hr. Poul Hartling at bringe det antal mandater i dette ting, der havde peget på ham ved den sidste runde hos dronningen, ned under det antal, der havde peget på hr. Anker Jørgensen.

At der politisk pines alt det ud af sagen mod hr. Glistrup, som er menneskeligt muligt, har vi alle kunnet følge gennem hr. Schlüters, hr. Lembourns, fru Nathalie Linds og mange andres urimelige og usaglige indlæg i aviserne de sidste uger, rettet imod fremskridtspartiet i almindelighed og hr. Glistrup i særdeleshed. Selv om sagen er dybt alvorlig, kan man imidlertid mere sig over, at i hvert fald de konservatives persongalleri, der lader sig bruge i kampagnen imod os, nu synes at have nået bunden, når

man, som det kunne læses i Berlingske Tidende i tirsdags, må ty til brug af et indlæg fra borgmesterinden i Gentofte.

Det må beklages dybt, at vi i dag formentlig må undvære et indlæg af et medlem fra et andet parti, som det, hr. Poul Westergaard fra retsforbundet var fair nok til at fremføre den 12. juni 1974, da spørgsmålet om hr. Glistrups immunitet første gang blev behandlet. Der er utvivlsomt nogle i de øvrige partier, der gerne ville følge hans eksempel. Desværre må man tvivle på, at de tør, eller at deres partier tillader dem at handle efter deres overbevisning.

Hæves hr. Glistrups immunitet i dag, vil det være tredje gang inden for et år, at dette ting uden folkeafstemning ophæver grundlovens § 57. En af de begrundelser, der benyttes af flertallet af tingets medlemmer for at stemme ja til ophævelsen af hr. Glistrups immunitet, er, at sådan gør vi jo altid, når justitsministeriet anmoder os om det. Men der må dog ind imellem være sager, hvor folketinget ikke bare skal være et ekspeditionskontor for anklagemyndigheden. Sagen imod hr. Glistrup er så helt forskellig fra de sager om ophævelse af et medlems immunitet, folketinget sædvanligvis stilles over for.

Lige så lidt som nogen vil bestride højesterets ret til at dømme, som højesteret finder det rigtigt, lige så lidt er der nogen, der kan bestride, at det, der skal stemmes om her, er et rent politisk anliggende, det alene tilkommer folketinget at træffe afgørelse i. Hvis denne afgørelse ikke bliver et utvetydigt nej til at ophæve immuniteten, vil historiens dom blive hård over dette tings medlemmer.

Poulsgaard (FP):

Der er allerede sagt meget af mine partifæller, som jeg er fuldstændig enig i. Jeg skal ikke gøre debatten lang, jeg vil bare nævne, hr. Glistrup ved sidste valg fik over 27.000 personlige stemmer. Hvor mange af dette tings høje medlemmer opnår dette tal,